zdůrazňuje autor zásadu přiměřené ochrany, by nezapomnělo se při mezinárodních dohodách na cenné kompensace.

Po té citovány jsou zákonné normy, o něž opírají se obchodní smlouvy a to po stránce formální: ústavní listina a zmocňovací zákony o prozatímní úpravě obchodních styků s cizinou a po stránce materielní: mírové smlouvy a následující jednotlivé obchodní smlouvy, uzavřené do 1. prosince 1923.

Dílo velmi slibné postrádalo by snad jen komentujících poznámek, poukazů a vysvětlivek k jednotlivým místům. Snad ve II. díle nalezneme vedle geografického rozdělení pro praktiky vítané rozčlenění věcné, aby dle oborů, dle předmětů obchodních smluv a dle druhů zboží vyznačena byla úprava ke všem státům — třebas ve formě složitějších rejstříků. Dr. Fr.

V. Dundr, A. Hampl: Kolektivní smlouvy pracovní, publikace Sociálnho ústavu č. 9., nákladem téhož ústavu, v Praze 1924, 8⁰, 42 stran s přijojenými tabulkami, cena nen udána.

Knížka tato sleduje nejprve historický vývoj kolektivních smluv, vymezuje pojem smlouvy této a pojednává o obsahu jejím. V další své části podává přehled kolektivních smluv, sjednaných v létech 1919—1922 v Československu, všímá si podrobně některých důležitých ustanovení smluv těchto a vymezuje, kdo a jak četně jest jejich kontrahentem. Ku konci líčí nynější právní stav na poli tomto a požadavky, kterým má býti vyhověno úpravou zákona.

Ku konci dílka připojeny jsou tabulky, které podávají přehled o tom, kolik a kdy bylo uzavřeno kolektivních smluv, s kolika zaměstnanci a v kterém průmyslovém oboru.

Dílko toto bylo poctěno akcesitem v soutěži o cenu, vypsanou v r. 1923 »Sociálním ústavem Československé republiky« a podává instinktivní informaci o kolektivních smlouvách všem, kdož se zajímají o tuto část sociální politiky. Dr. Jindřich.

Dr. Václav Dusil: Českoslov. právo spolkové. (Knihovna naučných spisů Aventina sv. I., Praha 1924). Systematický výklad československého práva spolkového naráží na celou řadu obtíží. Jednou z nich jest rozsáhlost látky, neboť do širého pojmu »Spolku« patří různé zjevy společenského a hospodářského života, jichž právní úprava jest zcela odlišná. Jinou překážkou jest dosavadní rozeklanost československého právního řádu (normy převzaté z právního řádu býv. Rakouska a býv. Uherska i normy již původně československé). Proto autor omezuje si látku na zpracování úpravy spolků dle zák. z 15. listopadu 1867 č. 134 r. z., za to však probírá také býv. právo uherské (min. nař. z 29. dubna 1873 č. 1394 pres. B. M., a ze dne 2. května 1875 č. 1508 B. M.), platné dosud na Slovensku a Podkarpatske Rusi. Poněvadž spisovatel přihlíží k rakouské i československé judikatuře ve věcech spolkových a tím vhodně doplňuje svůj systematický výklad, bude kniha jistě hledanou příručkou pro spolkový život. V systematickém zpracování autorově osvětluje se zcela zřejmě naléhavá potřeba nejen unifikace, nýbrž i liberalisace příští právní úpravy spolkového práva. —l K—

Dr. Antonín Pařízek: Řád o zbavení svéprávnosti. S dodatky. — Mladá Boleslav 1924. — Vydáno s podporou ministerstva spravedlnosti. 32⁰. — Str. 205. — Kč. 24·—. — Tuto knihu možno bez výhrady doporučiti. Řád o zbavení svéprávnosti byl vydán v létech válečných a tím se vysvětluje, že tato materie jest poměrně málo vědecky zpracována, a v české literatuře vůbec ještě ne. Autor nedrží se překladu v říšském zákoníku, nýbrž počíná si v českém převodu samostatně. Na mnoha místech podařil se mu pěkný český překlad, než mám za to, že není vhodno překládati slovo: Beistand (§ 1, od. 2. řádu a j.) výrazem: zastance. Výraz podpůrce se již vžil, třebas slovo není nejlepší, a je jisto, že ražení nového nezvyklého slova zavádí zmatek do mluvy právnické,